

Parter i det nationella målet

Klagande: Gennaro Cafaro

Motpart: DQ

Tolkningsfrågor

- 1) Är de nationella bestämmelserna i form av premiärministerdekretet av den 9 september 2008 – som enligt artikel 748 tredje stycket i den italienska sjö- och luftfartslagen reglerar begränsningarna i anställningarna för DQ:s flygande personal och som bland annat föreskriver att anställningsförhållandet ska upphöra när arbetstagaren uppnår 60 års ålder – oförenlig med förordning nr 1178/2011, ⁽¹⁾ med tanke på att den förordningen föreskriver en åldersgräns på 65 år för piloter i kommersiell lufttransport? Om denna nationella speciallagstiftning ska sättas åt sidan, ska då förordningen tillämpas i förevarande fall?
- 2) I andra hand, om förordningen inte är materiellt tillämplig (*ratione materiae*) i förevarande fall: Strider ovannämnda nationella bestämmelser mot principen om icke-diskriminering på grund av ålder enligt direktiv 2000/78 ⁽²⁾ och enligt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (artikel 21.1), som kommer till konkret uttryck i direktiv 2000/78?

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EU) nr 1178/2011 av den 3 november 2011 om tekniska krav och administrativa förfaranden avseende flygbesättningar inom den civila luftfarten i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 216/2008 (EUT L 311, 2011, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling (EGT L 303, 2000, s. 16).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litauen) den 26 juni 2018 – AW, BV, CU och DT mot Republiken Litauen, företrädd av Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras och Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

(Mål C-417/18)

(2018/C 352/21)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Parter i det nationella målet

Sökande: AW, BV, CU, DT

Motpart: Republiken Litauen, företrädd av Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras och Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Tolkningsfrågor

- 1) Reglerar artikel 26.5 i direktiv 2002/22/EG, ⁽¹⁾ i dess lydelse enligt direktiv 2009/136/EG, ⁽²⁾ obligatoriskt tillhandahållande av lokaliseringssuppgifter när samtal rings från mobila enheter utan SIM-kort?
- 2) När nationell lagstiftning i en medlemsstat tillåter att personer ringer det europeiska larmnumret 112 utan SIM-kort, innebär denna omständighet att lokaliseringssuppgifter ska fastställas för sådana nödsamtal enligt artikel 26.5 i direktiv 2002/22/EG, i dess lydelse enligt direktiv 2009/136/EG?

- 3) Är den nationella lagstiftning som fastställs i punkt 4.5.4 i Förfarande för abonnenters och/eller användares tillträde till tjänster tillhandahållna av myndigheter som tillhandahåller räddningstjänster (i den version som var giltig från den 11 november 2011 till den 15 april 2016) i vilken det bland annat föreskrivs att leverantörer av allmänna mobilnät ska tillhandahålla lokaliseringssuppgifter med exakthet såvitt avser basstationens (sektorns) täckning (på engelska Cell-ID), men i vilken det inte anges den minsta exakthet (i fråga om avstånd) med vilken basstationerna ska fastställa var den som ringer befinner sig eller den täthet med vilken basstationerna ska vara utplacerade (i fråga om avstånd) förenlig med artikel 26.5 i direktiv 2002/22/EG, i dess lydelse enligt direktiv 2009/136/EG, i vilket det anges att de behöriga regleringsmyndigheterna ska fastställa kriterier för korrekthet och tillförlitlighet när det gäller informationen om varifrån samtalet kommer?
- 4) Om svaren på den första tolkningsfrågan och/eller den andra tolkningsfrågan innebär att en medlemsstat är skyldig att se till att lokaliseringssuppgifter fastställs enligt artikel 26.5 i direktiv 2002/22/EG, i dess lydelse enligt direktiv 2009/136/EG, och/eller svaret på den tredje tolkningsfrågan innebär att den nationella lagstiftningen inte är förenlig med artikel 26.5 i direktiv 2002/22/EG, i dess lydelse enligt direktiv 2009/136/EG, i vilket det anges att de behöriga regleringsmyndigheterna ska fastställa kriterier för korrekthet och tillförlitlighet när det gäller informationen om varifrån samtalet kommer, är en nationell domstol skyldig, när den prövar frågan om ersättning för skada, att fastställa att det förelåg ett direkt orsakssamband mellan åsidosättandet av unionsrätten och den skada som de enskilda personerna lidit eller är det tillräckligt att fastställa att det förelåg ett indirekt orsakssamband mellan åsidosättandet av unionsrätten och den skada som de enskilda personerna lidit när det, enligt nationell rätt och/eller rättspraxis, är tillräckligt att fastställa att det förelåg ett indirekt orsakssamband mellan de rättsstridiga handlingarna och den skada som de enskilda personerna lidit för att skadeståndsansvar ska uppstå?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) (EGT L 108, 2002, s. 51).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/136/EG av den 25 november 2009 om ändring av direktiv 2002/22/EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, direktiv 2002/58/EG om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation och förordning (EG) nr 2006/2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen (EUT L 337, 2009 s. 11).

Talan väckt den 29 juni 2018 – Europeiska kommissionen mot Konungariket Spanien

(Mål C-430/18)

(2018/C 352/22)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: T. Scharf, J. Rius och G. von Rintelen)

Svarande: Konungariket Spanien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 29.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/92/EU av den 23 juli 2014 om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner ⁽¹⁾ genom att inte före den 18 september 2016 anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om sådana bestämmelser,
- ålägga Konungariket Spanien, enligt artikel 260.3 FEUF, att betala ett vite om 48 919,20 EUR per dag, med verkan från och med dagen för avkunnande av den dom som fastställer underlåtenheten att uppfylla skyldigheten att anta, eller i vart fall underrätta kommissionen om, de bestämmelser som är nödvändiga för att följa direktiv 2014/92/EU, och